

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 160374 25 Kž
Brčko, 19.01.2026. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Amele Mustafić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedića i dr Roberta Jovića, kao članova vijeća, uz učestvovanje Radmile Tomić kao zapisničara, u krivičnom postupku protiv optuženog S.P. zv. „B.“ iz B., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142., u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbama Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branioca optuženog Rifata Konjića, advokata iz Tuzle i optuženog, podnesenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 160374 24 K od 20.06.2025. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 19.01.2026. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Dijane Azapagić, optuženog i njegovog branioca, donio je sledeću

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branioca optuženog i optuženog i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 160374 24 K od 20.06.2025. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 160374 24 K od 20.06.2025. godine, optuženi S.P. zv. „B.“, oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142., u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona SFRJ, za koje ga je primjenom članova 5., 33., 38. i 41. stav 1. Krivičnog zakona SFRJ osudio na kaznu zatvora u trajanju od osam (8) godina.

Na osnovu člana 188. stav 1., u vezi sa članom 185. stav 1. i stav 2. tačke a. i g. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 34/13, 27/14, 3/19 i 16/20) optuženog je sud obavezao da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 760,00 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je oštećene sa imovinskopравnim zahtjevom u cjelosti uputio na parnicu.

ŽALBE

Protiv navedene presude žalbe su podnijeli Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac), branilac optuženog Rifat Konjić (u daljem tekstu branilac) i optuženi S.P. (u daljem tekstu optuženi).

Tužilac je podnio žalbu zbog:

- pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i
- odluke o krivičnopravnoj sankciji iz člana 300. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine,

s prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži, ukine prvostepenu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje ili da ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje rasprave pred Apelacionim sudom.

Branilac Rifat Konjić je podnio žalbu zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i
- odluke o kazni,

s prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje. Branilac je uz žalbu dostavio Naredbu Tužilaštva Bosne i Hercegovine o obustavi istrage protiv S.P., od 30.04.2021. godine broj T 20 o KTRZ 000 8535 14.

Optuženi S.P. je podnio žalbu zbog kako navodi svih zakonom predviđenih zakonskih osnova jer smatra da je sud pogrešno utvrdio da je izvršilac navedenog krivičnog djela za isto ga osudio iako to nije tačno. Na kraju žalbe optuženi je naveo da bi bilo pravilno da ga Apelacioni sud oslobodi od optužbe ili da presudu ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

ODGOVORI NA ŽALBE

Na žalbu branioca optuženog i žalbu optuženog, tužilac je podnio odgovor u kojem navodi da su žalbe neosnovane, paušalne, da su navodi netačni i usmjereni isključivo na pokušaj izbjegavanja krivične odgovornosti. Tužilac smatra da svi izvedeni dokazi čine zatvoren krug dokaza i predstavljaju nepobitan osnov za zaključak o inkriminisanom događaju, kako ga je postavila optužba, a sledstveno tome i o krivici optuženog za ubistvo G.R., C.R., ali i I.K., koji su za optuženog neopravdano predstavljali neprijatelje, koji su bili civili i koje je optuženi lišio života samo zbog nacionalne pripadnosti, pa bi bilo nedopustivo takav zločin ne kazniti.

Branilac optuženog podnio je odgovor na žalbu tužioca u kojem ističe da je žalba neosnovana, pa je predložio da se žalba tužioca odbije kao neosnovana u odnosu na navode žalbe koji se odnose na tvrdnju tužilaštva da je optuženi ubio I.K., a u odnosu na krivičnopravnu sankciju predlaže da drugostepeni sud optuženog oslobodi od optužbe.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda, održanoj dana 19.01.2026. godine, tužilac je izjavila da su uložili žalbu iz navedenih razloga koja je obrazložena, te da ostaje kod svih navoda iz žalbe, kao i prijedlogu iz iste.

Branilac je izjavio da je podnio žalbu na presudu kao i odgovor na žalbu tužioca, te da u potpunosti ostaje kod navoda u istim. Nadalje je pojašnjavajući žalbu istakao da je presuda zasnovana na iskazu S.J. jedinog svjedoka, te da su u sudnici svjedoci tvrdili da je jedno lice ubilo sva tri lica, a da na glavnom pretresu svjedok S.J. nije mogao da prepozna optuženog S.P. zv. „B.“. Svjedok F.F. je bio sa S.J. navedene situacije i opisao događaj, te je izlazeći na lice mjesta događaja rekao da to nije to mjesto, pa branilac zaključuje da sve što je vidio S.J. mogao je vidjeti i svjedok F.F. i da nijedan svjedok nije potvrdio navode S.J. U nastavku obrazlaganja žalbe branilac se dotakao navoda svjedoka kako je naveo i u žalbi, te da nije dokazano da je optuženi počinio navedeno krivično djelo. Takođe je dodao da odustaje od prijedloga iz žalbe da se presluša tonski zapis sa određenog dijela glavnog pretresa navedenog u žalbi.

Optuženi je izjavio da se slaže sa navodima svog branioca, a da u pogledu svoje žalbe pri istoj ostaje u cjelosti.

Tužilac je dodala da u cjelosti ostaje kod odgovora koji je dat na žalbe branioca optuženog i optuženog.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbama, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci ove odluke iz sledećih razloga:

Žalbe tužioca, branioca optuženog i optuženog su neosnovane.

ŽALBA TUŽIOCA

U pogledu žalbenog osnova pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja tužilac u žalbi navodi da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje na način da je izveo pogrešan zaključak iz izjava saslušanih svjedoka da proizilazi nejasnoća i sumnja da je optuženi S.P. izvršio ubistvo i I.K.

U nastojanju da dovede u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja tužilac podsjeća na dijelove iskaza svjedoka M.R.1 (kći V.K.), M.R.2 (kći N.), M.R.3 (kći V.V.), H.A., Đ.R., M.R.4, N.R., zatim iskaze koje je dao svjedok S.J., budući da je više puta tokom postupka istrage saslušan putem pružanja Međunarodne pravne pomoći Bosne i Hercegovine i Hrvatske, te u pogledu onoga što je izjavio na glavnom pretresu kada je neposredno saslušan. Međutim, kada se izvrši analiza iskaza navedenih svjedoka i ocjena istih na način propisan odredbom člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno kada se izvrši ocjena svakog dokaza pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene izvede zaključak da li je neka činjenica dokazana kao što je postupio i prvostepeni sud u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja navedeni prigovor tužioca ovaj sud nije mogao cijeniti osnovanim. Navedeni svjedoci na čije iskaze se u segmentima i selektivno tužilac osvrće ne može se na pouzdan način zaključiti kao što ni prvostepeni sud to nije mogao da je optuženi S.P. lišio života i I.K. zv. „K.“. Naročito se to ne može zaključiti iz iskaza koje su dale nabrojana lica imena M.R. (1,2,3).

Svjedok H.A. kojoj nije poznato ko je lišio života ni oštećenog C.R. i G.R. na jednom mjestu ističe da je isti vojnik koji je pucao u braću R. (C.R. i G.R.) pucao i u I.K., međutim, kao što iz iskaza svjedoka proizilazi ne identifikuje koji je to vojnik.

Svjedok M.R.2 kći N. u svom iskazu između ostalog spominje da su došla nepoznata lica i da su pucala u G.R. i C.R., nakon toga su ta lica otišla do I.K. koji je bio malo udaljen, takođe ne navodeći koje je lice, nego spominje i upotrebljava izraz nepoznata lica.

Nadalje tužilac u namjeri da ospori utvrđeno činjenično stanje u pogledu ubistva I.K. interpretira i iskaz Đ.R. Međutim, kada se izanalizira iskaz navedenog svjedoka njegov iskaz ne ide u prilog tvrdnji osporavanja činjeničnog stanja. Svjedok Đ.R. opisujući lice koje je ubilo G.R. i njegovog brata C.R., te I.K. navodi da je isti čovjek pucao u sve koji su stradali i da je isto na sebi imalo veliki lanac, krst Isusa i Gospu, odnosno opisuje ga na sasvim drugačiji način od svih ostalih lica koja su na bilo koji način mogla da daju svoje viđenje i opisa osobe koja je izvršila navedeno krivično djelo. Upravo u tom dijelu ni prvostepeni sud nije poklonio vjeru iskazu svjedoka Đ.R. budući da je u toj situaciji svjedok bio pod izuzetno stresnim događajem i da je njegov život bio ugrožen gledajući ubistvo lica sa kojima je bio u srodstvu, pa je usled toga prvostepeni sud zaključio da je u tom dijelu svjedok imao devijaciju u svom iskazu, da je u tom dijelu iskaz nelogičan, a o čemu je detaljne razloge prvostepeni sud dao na strani 12. i 13. pod tačkom 24. obrazloženja, a što u potpunosti prihvata i ovaj sud.

Svjedok M.R.4 čiji iskaz je pročitao na glavnom pretresu budući da je u međuvremenu umro, a što proizilazi iz dokaza D 19 tužioca Izvod iz matične knjige umrlih za M.R.4 od 25.09.2019. godine, a pročitao Zapisnik o prikupljanju izjave od svjedoka M.R.4 sačinjen od Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine 17.10.2013. godine kao dokaz D 18, nije mogao ponuditi tačnu informaciju da je optuženi lišio života i I.K. Svjedok između ostalog potvrđuje da je jedan koji je došao prvo pucao u I.K., C.R., a onda u G.R., te da je tu vidio S.J. sina K. i F.F. Takođe, opisao je da se radi o nižem vojniku koji je imao zelenu traku oko glave bio je plav i žućkast, ali kao što svjedok navodi ništa drugo nije zapamtio jer se izgubio, obzirom da su mu sva trojica ubijenih rođaci. S tim u vezi ni svjedok M.R.4 kao ni prethodni svjedoci na čije iskaze tužilac selektivno ukazuje nije mogao da potvrdi identitet lica, koje je lišilo života I.K.

Kada je u pitanju iskaz svjedoka N.R. ista je posvjedočila da su navedene prilike ubijeni C.R. i G.R., a potom da su ti ubili i I.K. Međutim, s tim vojnicima je bio i K. sin koga je poznavala, radi se o S.J., i izjavila da je jedan vojnik ubio svu trojicu, a drugi vojnik ih ovjerio. Tom prilikom je budući da je prepoznala K. sina, odnosno S.J. koji je bio tu, ali nije pucao, prišla mu i rekla da se stide jer su pobili djecu, a o čemu je prvostepeni sud na strani 13. pod tačkom 25. odluke analizirao iskaz navedene svjedokinje.

Nadalje u žalbi tužilac je najviše prostora posvetio iskazu svjedoka S.J. selektivno se pozivajući na njegovo kazivanje iz svih izjava koje je dao tokom istrage, kao i iskaza sa glavnog pretresa. Međutim iz iskaza navedenog svjedoka se nije moglo utvrditi da je optuženi lišio života i I.K. Iz iskaza svjedoka S.J. proizilazi da je optuženi navedene prilike, odnosno u vrijeme i na način kako je to opisano u izreci prvostepene odluke lišio života G.R. i njegovog brata C.R., a čije svjedočenje je prvostepeni sud prihvatio kao pouzdano i na čijem svjedočenju je uz ostale dokaze utvrdio krivicu optuženog za ubistvo braće R., ali ne i za ubistvo I.K. Cijeneći i analizirajući iskaz svjedoka S.J. prvostepeni sud je na strani 25. pod tačkom 48. utvrdio da ni svjedok S.J. nije konkretizovao ni u jednoj svojoj izjavi o licu, odnosno o

uloži optuženog o ubistvu I.K. O ubistvu I.K. svjedok S.J. nije mogao da da pouzdane informacije iako je potvrdio da je „B.“ odnosno optuženi pucao u dvije osobe odnosno lišio života braću R., a koji dio obrazloženja prvostepenog suda i tužilac u žalbi djelimično interpretira. U svom iskazu od 16.07.2014. godine dokaz D26 tužioca na šta i tužilac u žalbi podsjeća svjedok S.J. dozvoljava mogućnost da je prilikom događaja opisanog u optužnici još neko od zarobljenih civila ubijen, ali svjedok to nije mogao da potvrdi, jer kao što je naveo kada je došlo do prvog pucanja nastala je panika, pa su gledali da izmjestе ostale civile da ne dođe do drugih ubistava. Iako je tačno da je to svjedok naveo na šta tužilac podsjeća u žalbi, međutim ti navodi ne ukazuju niti se iz istog može izvesti zaključak da je optuženi lišio života i oštećenog I.K. Navedenom dijelu iskaza S.J. očigledno tužilac želi dati drugi smisao i koji bi išao u pravcu žalbene tvrdnje da je optuženi lišio života i I.K., odnosno da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno od strane prvostepenog suda.

U takvoj situaciji pravilno je prvostepeni sud postupio, budući da radnja izvršenja krivičnog djela za koje se tereti optuženi u odnosu na lišenje života civila I.K. nije dokaza na pouzdan način i da je vijeće ostalo u sumnji da li je optuženi preduzeo navedenu radnju, na takvu sumnju pravilno primijenio odredbu člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine koja propisuje da će sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela i od kojih zavisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva sud riješiti presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Iz tih razloga prvostepeni sud je iz činjeničnog opisa optužnice izostavio dio teksta koji se odnosi na izvršenje krivičnog djela u odnosu na civila I.K., o čemu prvostepeni sud daje valjane razloge, na strani 25. pod tačkama 47. i 48. obrazloženja, što ovaj sud u potpunosti prihvata kao pravilne i valjane razloge zbog čega se nije mogao ni prihvatiti prigovor tužioca da je činjenično stanje u tom pogledu pogrešno utvrđeno.

Nije tužilac u pravu kada tvrdi da postoji dovoljno dokaza o krivičnoj odgovornosti optuženog i za ubistvo I.K. Naime, svi dokazi koji su provedeni tokom glavnog pretresa kada se pojedinačno izvrši analiza istih i dovedu u uzajamnu vezu kao što to pokušava učiniti tužilac u žalbi, ali na neuvjerljiv i neargumentovan način, ne pružaju zaključak van razumne sumnje da je optuženi lišio života i I.K. Na ovom mjestu sud podsjeća kada je riječ o krivici optuženog, odnosno da bi se utvrdila krivica istog neophodno je sve pravnorelevantne i odlučne činjenice, koje ukazuju na krivicu optuženog, utvrditi na pouzdan način., koji ne bi ostavljao mogućnosti za neki drugi zaključak u pogledu krivice optuženog. Kako takva situacija nije u konkretnom slučaju, onda je pravilno prvostepeni sud postupio kada je u tom slučaju primijenio načelo „*in dubio pro reo*“ iz člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Argumentacija koju tužilac iznosi u žalbi ne dovodi na uvjerljiv način u pitanje pravilnost činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda kada je u pitanju lišenje života civila I.K.

Ovaj sud podsjeća da je i prvostepeni sud poklonio vjeru iskazima svjedoka na čije iskaze tužilac djelimično ukazuje u žalbi, međutim na osnovu istih se nije van razumne sumnje mogla utvrditi krivica optuženog i za ubistvo civila I.K. Naime, tužilac vrši analizu iskaza navedenih svjedoka i iste posmatra sa aspekta i pozicije koje u postupku ima, po ocjeni ovog suda smisao njihovog svjedočenja prilagođava činjeničnim tvrdnjama iz optužnice, a što ovaj sud nije mogao prihvatiti imajući u vidu činjenično utvrđenje do kojeg je došao prvostepeni sud svestranom i objektivnom analizom svih provedenih dokaza.

Tužilac iskaze svjedoka na čiji sadržaj je djelimično podsjetio u žalbi neuvjerljivo dovodi u vezu sa iskazom svjedoka S.J. od 08.04.2011. godine gdje je izjavio da su izvjesni „C.“ i optuženi „B.“ pucali u G.R. i C.R., te da je svjedok izjavio da niko drugi nije mogao pucati u njih dvojicu, pa izvodi zaključak da je I.K. kao saizvršilac lišio života optuženi S.P. Ovaj sud smatra da je takav zaključak tužioca neutemeljen i nije dobio potvrdu kroz iskaze navedenih svjedoka, tako da ga ovaj sud nije mogao prihvatiti kao pouzdan i objektivan. Upravo činjenica da su svi navedeni svjedoci bili očevidci, kao što tužilac navodi u žalbi, te da nijedan od svjedoka nije mogao potvrditi da je optuženi lišio života I.K., bili su razlozi zbog kojih prvostepeni sud nije mogao utvrditi van razumne sumnje da je optuženi lišio života i I.K.

Iskaze svjedoka koji su saslušani na prijedlog Tužilaštva, a na čije iskaze je prvostepeni sud u relevantnim dijelovima ukazao u odluci, a na čije iskaze i tužilac u žalbi podsjeća, ni prvostepeni sud nije cijenio kao nepouzdan, nego naprotiv da su svjedoci uglavnom svjedočili objektivno, iskreno i prema najboljem mogućem sjećanju u vezi onoga što im je lično poznato i što su doživjeli, o čemu prvostepeni sud govori na strani 15. i 16. pod tačkom 30.. Što se tiče iskaza svjedoka F.F. i Đ.R. takođe sud je ukazao u kom dijelu nije u potpunosti poklonio vjeru njihovim iskazima o čemu je na strani 12. dao valjane razloge u pogledu svjedoka R. i na strani 9. tačka 19. u pogledu svjedočenja F.F. Međutim, iako je sud poklonio vjeru navedenim svjedocima njihovo svjedočenje kao ni ostali materijalni dokazi nisu kvalitativno bili dovoljna osnova da bi se utvrdila krivica optuženog i za ubistvo I.K. U pogledu te radnje za koju se optuženi teretio ista je ostala na nivou sumnje, kao što je to pravilno utvrdio i prvostepeni sud o čemu je na strani 25. odluke dao za ovaj sud adekvatne i uvjerljive razloge. S tim u vezi ne radi se o nepouzdanim svjedocima, nego o tome da kvalitet informacija koje su objektivno prezentovane sudu nisu bili dovoljno valjana pravna podloga za utvrđivanje krivice optuženog da je lišio života i I.K. Kredibilitet navedenih svjedoka nije doveden u pitanje, kao što je to utvrdio i prvostepeni sud, a na šta i tužilac podsjeća u žalbi, međutim svjedoci koji su saslušani na prijedlog Tužilaštva kao i materijalna dokumentacija, odnosno materijalni dokazi koje je prvostepeni sud cijenio i na koje je ukazao nisu bili dostatni da se dokaže krivica optuženog i za ubistvo I.K., pa je prvostepeni sud postupio na način da je na takvu sumnju primijenio načelo „*in dubio pro reo*“ iz člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

S tim u vezi ovaj sud smatra da prvostepeni sud nije načinio propust u vidu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u pogledu ubistva I.K., kao što se žalbom neosnovano i neargumentovano tvrdi. Sve pravnorelevantne i odlučne činjenice pravilno je prvostepeni sud cijenio i utvrdio, pa je za one radnje za koje je pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice optuženog oglasio krivim, a za one radnje za koje se optuženi optužnicom teretio za koje nije bilo dovoljno dokaza sud je iz činjeničnog opisa optužnice izostavio kao radnje koje nisu dobile potvrdu tokom dokaznog postupka. Kako navedene tvrdnje tužioca iznesene u žalbi nisu na uvjerljiv i argumentovan način učinjene vjerovatnim i koje bi na ozbiljan način dovele u pitanje pravilnost odluke u tom pogledu, ovaj sud te žalbene prigovore tužioca nije mogao cijeniti ni prihvatiti kao argumentovane.

Preispitujući pobijanu odluku i u vezi žalbenog osnova koji se tiče odluke o izrečenoj krivičnopravnoj sankciji ovaj sud je zaključio da žalba nije osnovana ni u tom pogledu. Prilikom odlučivanja o krivičnopravnoj sankciji koju će izreći optuženom prvostepeni sud je u skladu sa članom 41. Krivičnog zakona SFRJ (opšta

pravila za odmjerenje kazne) vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća, pa je cijeneći sve te okolnosti pravilno se opredijelio za kaznu zatvora u trajanju od osam godina cijeneći da će se istom postići svrha kažnjavanja propisana članom 33. Krivičnog zakona SFRJ, odnosno uticati na optuženog da više na čini krivična djela, a i na druge potencijalne izvršioce da krivična djela ne čine. Potom je sud ukazao na sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje je cijenio na strani optuženog koje su uticale na vrstu i visinu kazne koju će izreći, a o čemu je dao potpune i jasne razloge na strani 31. pobijane odluke.

Tužilac u žalbi prigovara da je izrečena kazna nedovoljna, pa je trebalo izreći strožu kaznu, a kao argumentaciju u pogledu svoje tvrdnje praktično navodi sve razloge, odnosno činjenice i okolnosti koje je prvostepeni sud imao u vidu prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne koju će izreći optuženom. Pri tome tužilac ne navodi nijednu činjenicu, ni otežavajuću okolnost koju je prvostepeni sud propustio da cijeni, a koja predstavlja otežavajuću okolnost i koja bi objektivno dovela do izricanja strože kazne, a ni ukazao na sudsku praksu koja bi ukazivala na izricanje strože kazne u identičnim situacijama. Pri tome tužilac smatra da tim okolnostima nije data adekvatna težina, a argumentacija tome je bila nabrojanje već utvrđenih otežavajućih okolnosti koje je prvostepeni sud cijenio.

Pored svih utvrđenih okolnosti koje su uticale na vrstu i visinu kazne koju će izreći, prvostepeni sud je pravilno cijenio sticaj vremenskih i životnih okolnosti kada se događaj desio, uvažavajući nedaće i strahote koje rat donosi, kao što je to bilo na području Bosne i Hercegovine, kao i činjenicu da u takvim ratnim vremenima dolazi do erozije i gubitka pravnih i moralnih normi kada se vrlo često prave greške u životu i kada su ljudi skloni iracionalnom ponašanju, ali sve to naravno ni na koji način nije moglo uticati na krivicu optuženog, ali na stepen iste je svakako činjenica koju treba cijiniti, kao što je to učinio i prvostepeni sud.

I ovaj sud je uvjerenja da je prvostepeni sud izvršio pravilan izbor kazne koju je izrekao optuženom, imajući u vidu da je optuženi lice koje nikada nije imalo sukobe sa zakonom, ni prije ni posle ovog događaja, i da će se istom postići svrha kažnjavanja propisana članom 33. Krivičnog zakona SFRJ i sa aspekta generalne i specijalne prevencije kao što je to pravilno utvrdio i prvostepeni sud, pa se nisu mogli prihvatiti ni žalbeni prigovori tužioca koji se odnose na izrečenu krivičnopravnu sankciju.

ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG

Preispitujući žalbu branioca optuženog ovaj sud je utvrdio da prilikom donošenja pobijane odluke nisu počinjene bitne povrede postupka, činjenično stanje nije pogrešno i nepotpuno utvrđeno, niti je prvostepeni sud pogriješio prilikom izbora vrste i visine kazne koja će se izreći, jer je u pogledu žalbe izostala argumentacija koja bi uvjerljivo ukazala da je prvostepeni sud počinio propuste na koje se žalbom neosnovano ukazuje, a koji bi doveli u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane odluke.

Branilac neargumentovano prigovora da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer presuda ne sadrži razloge u cjelosti, a u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Prvostepeni sud je tokom dokaznog postupka proveo sve dokaze koje su predložili tužilac i odbrana,

ukratko ukazao na sadržaj iskaza saslušanih svjedoka, odnosno na iskaze koji su pročitani na glavnom pretresu u skladu sa odredbom člana 273. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, budući da su navedeni svjedoci u međuvremenu umrli, kao što prvostepeni sud navodi na strani 3. pobijane odluke, a u prilog čemu su dostavljeni izvodi iz matične knjige umrlih za navedena lica. Kao što proizilazi iz obrazloženja prvostepeni sud je podsjetio na relevantne dijelove iskaza svih saslušanih svjedoka, na materijalnu dokumentaciju i potom izvršio ocjenu dokaza cijeneći iste pojedinačno i uzajamnoj vezi na način propisan članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a na koju obavezu suda i branilac podsjeća u žalbi. Nakon takve ocjene dokaza sud je utvrdio sve pravnorelevantne i odlučne činjenice istovremeno ukazujući na osnovu kojih dokaza su te relevantne činjenice utvrđene, a na kojim je zasnovao svoje uvjerenje da je optuženi kao saizvršilac počinio krivično djelo u vrijeme i na način opisan u izreci pobijane presude. Imajući u vidu obrazloženje pobijane odluke ovaj sud je utvrdio da pobijana odluka sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama, na osnovu kojih dokaza su iste utvrđene kao i do kakvog činjeničnog utvrđenja se došlo nakon takve ocjene dokaza, o čemu je prvostepeni sud dao potpune i jasne razloge, zbog kojih se nije mogao smatrati osnovanim prigovor branioca da presuda ne sadrži razloge u cjelosti, odnosno da u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.

Kao što proizilazi iz detaljnog obrazloženja odluke prvostepeni sud je izvršio ocjenu svih provedenih dokaza cijeneći svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, pa je tek na osnovu takve ocjene izvodio zaključke da li je određena činjenica dokazana. U skladu sa odredbom člana 290. stav 7. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (sadržaj presude) pobijana odluka sadržajno u potpunosti odgovara navedenom članu zakona jer je prvostepeni sud u potpunosti naveo razloge zbog kojih je određene činjenice uzeo kao dokazane, a tako i razloge zbog kojih je određene činjenice smatrao da nisu dokazane, pri tome ukazujući na pouzdanost dokaza kao i na one dijelove iskaza određenih svjedoka kojima u potpunosti nije poklonio vjeru. Nadalje sud je dao razloge zašto nije prihvatio određene prijedloge, odnosno prijedlog branioca u pogledu suočenja svjedoka S.J. i F.F., te naročito ukazao na elemente krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, odnosno krivica optuženog, kao i razloge u pogledu primjene Krivičnog zakona na optuženog i djelo za koje se tereti, a na koju odredbu zakona takođe branilac u žalbi podsjeća.

U žalbi se dalje navodi da je prvostepeni sud presudu zasnovano isključivo na iskazu jednog svjedoka, odnosno S.J., pa u kontekstu toga podsjeća na dijelove iskaza svjedoka S.J., koji je, kao što je već u prednjem dijelu ove odluke naglašeno, tokom istrage saslušan više puta. Takođe, branilac podsjeća na dio iskaza svjedoka S.J. da je o događaju kada su lišeni života braća R. svjedok razgovarao sa komandantom bataljona M.Đ. Potom je za branioca sporno ako je svjedok S.J. ispričao sve što je znao, kako mu je poznato kako se „B.“ zove, ako njegovo ime niko tom prilikom nije izgovorio. Tačno je da je u svom iskazu svjedok S.J. od 08.04.2011. godine u Županijskom sudu u Rijeci između ostalog u jednom dijelu svog iskaza naveo da su u braću R., odnosno u G.R. i brata mu pucali „C.“ i „B.“, što je više puta ponovio da su obojica pucali i da je on „C.“ od prije poznavao iz viđenja iz Brčkog, a da „B.“, odnosno optuženog nije poznavao, te da bi „C.“ mogao prepoznati. Po mišljenu branioca odlučna je činjenica kako je uopšte znao da se neko zove „B.“ ako ga nije poznavao. I prvostepeni i ovaj sud smatra da je svjedok S.J. izričit bio da je navedene prilike lica S.P. zvanu „B.“ pucao u braću R., te ga opisao da je imao traku oko glave,

pa između ostalog rekao po sjećanju da se zvao S.P. ili S.P.2. S obzirom da je bio prisutan navedenom događaju i da je zapamtio lice koje je lišilo života braću R. mogao je na bilo koji način saznati da se radi o optuženom S.P. tim prije, jer je o tome pričao i sa komandantom bataljona M.Đ. Na glavnom pretresu je svjedok S.J. pojašnjavao kako je saznao da se radi o „B.“, pa između ostalog izjavio da su u jednom momentu prišli „C.“ i taj što mu je kasnije rekao da je „B.“ i onda su pucali. Na pitanje branioca optuženog na glavnom pretresu takođe je pojasnio da je možda to čuo čak i od M.Đ.

S tim u vezi ne stoji prigovor branioca da sud nije utvrdio navedenu odlučnu činjenicu u pogledu toga kako je S.J. bilo poznato da se radi o „B.“ tj. S.P. Kao što je već spomenuto svjedok S.J. je bio izričit i uvjerljiv u svojoj tvrdnji da je „B.“, odnosno S.P. pucao u braću R. i pri tome ih lišio života. Kada je u pitanju potvrda identiteta optuženog od strane svjedoka S.J. prvostepeni sud je na strani 22. pod tačkom 42. dao uvjerljive, potpune i jasne razloge, tako da se ne može dovesti u pitanje identitet optuženog, kao ni tvrdnja da ta činjenica nije od strane suda utvrđena, jer nakon tog događaja kao što i branilac u žalbi navodi svjedok S.J. je razgovarao sa komandantom bataljona M.Đ. koji mu je potvrdio da se radi o S.P. zvani „B.“, tako da navedeni prigovor branioca ne dovodi u pitanje navedenu činjenicu kao ni obrazloženje u pogledu iste.

Nadalje se u žalbi branilac selektivno poziva na iskaz svjedoka F.F. koji je sve vrijeme bio sa S.J. kritične prilike, pa iskaz svjedoka F.F. da nije bio prisutan na licu mjesta kada su ubijeni braća R. i I.K., da je vođen na lice mjesta i da je pokazao mjesto gdje je on bio, gdje je bio S.J. i da to nije mjesto gdje su ubijeni braća R. Potom branilac zaključuje da očevidac F.F. nije potvrdio kazivanja S.J., tako da nije potvrđeno da je optuženi počinio krivično djelo. Kada je u pitanju svjedok F.F. na čiji iskaz se branilac u žalbi poziva svjedok S.J. je potvrdio da je u vrijeme kritičnog događaja sa njim bio i F.F., kao i M.M.

I svjedok Đ.R. je potvrdio, koji je bio očevidac navedenog događaja, da je pored S.J. tu između ostalog prepoznao i F.F.

Takođe i svjedok M.R.4 je potvrdio da je vidio navedene prilike S.J. kada su braća R. lišeni života, te da je tu vidio i F.F. opisujući da je imao šljem i pušku. Svjedok M.R.4 opisao je i lice koje je pucalo u braću R., navodeći da je imalo zelenu traku oko glave, što su uglavnom potvrdili i drugi svjedoci. Predmet analize i ocjene od strane prvostepenog suda bio je iskaz svjedoka F.F. za kojeg je sud pravilno utvrdio da nije bio potpuno iskren prilikom kazivanja o navedenom događaju, o čemu prvostepeni sud govori na strani 9. pod tačkom 19. obrazloženja odluke. Branilac očigledno želi dovesti u pitanje pouzdanost i kredibilitet svjedoka S.J. kao ključnog svjedoka navedenog događaja, pa se s tim u vezi poziva na iskaz svjedoka F.F. kojem ni prvostepeni sud u potpunosti nije poklonio vjeru smatrajući da nije bio potpuno iskren. Imajući u vidu da je i svjedok S.J., a i drugi naprijed navedeni svjedoci potvrdili da je kritične prilike pored S.J. bio i F.F. nisu se mogli prihvatiti kao argumentovani prigovori branioca da praktično navedeni događaj S.J. nije mogao vidjeti jer je bio u društvu F.F. koji je tvrdio da nije bio prisutan prilikom lišenja života braće R. Ovaj sud podsjeća da su saslušani svjedoci potvrdili da je S.J., ili kako su ga neki prepoznali kao sina K., bio neposredno pored vojnika koji je pucao u braću R. To su potvrdili svjedoci Đ.R. o čemu prvostepeni sud govori na strani 12. tačka 24., svjedok N.R. o čemu sud govori na strani 13. tačka 25., svjedok M.R. o čemu sud govori na strani 15. tačka 29. odluke. Stoga pouzdano je utvrđena činjenica da je S.J. bio neposredni očevidac i u blizini optuženog koji je pucao i lišio života braću R., što

dodatno diskredituje svjedoka F.F. u onom dijelu na koji je ukazao prvostepeni sud na strani 9. tačka 19. odluke, kada je vršio ocjenu iskaza svjedoka F.F.

Branilac nadalje prigovara da sud nije u cjelosti interpretirao iskaz svjedoka S.J., pa tako ni dio iskaza navedenog svjedoka da mu je optuženi S.P. kada ga je ovaj pitao zašto je to uradio, S.P. mu rekao da su mu ubijeni sestra, brat majka i da mu je porodica pobijena i silovana, a koja se činjenica po ocjeni branioca ima smatrati odlučnom jer navedeno niko od svjedoka nije spomenuo razgovor između S.P. i S.J. Ovaj sud podsjeća da je prvostepeni sud u obavezi da iskaz svjedoka interpretira u onom dijelu za koji smatra da je relevantan, a ne da interpretira u cjelosti iskaze saslušanih svjedoka, kao što branilac u žalbi navodi. Tačno je da je svjedok S.J. u svom iskazu od 08.04.2011. godine pred Županijskim sudom u Rijeci između ostalog izjavio opisujući navedeni događaj kada su braća R. lišeni života, navodeći da su u iste pucali „C.“ i „B.“ tom prilikom i opisao „B.“ navodeći da je imao traku oko glave što su potvrdili i ostali svjedoci. Tom prilikom je takođe svjedok izjavio i što branilac navodi u žalbi te između ostalog naveo „kada se sve završilo mi smo krenuli dalje „B.“ je počeo povraćati i onda sam ga pitao da li je dobro, a kada je odgovorio da je dobro, pitao sam ga zašto ste ih ubili (braću R.), a on je odgovorio da su mu Srbi ubili brata, mater i sestru, odnosno da mu je bliža obitelj ubijena i silovana“. Isto je svjedok potvrdio i na glavnom pretresu dana 22.08.2024. godine.

S tim u vezi tvrdnja branioca da navedeni razgovor, odnosno izjavu S.P. da su mu ubijeni sestra, brat i majka teško da je i mogao čuti bilo ko drugi jer kao što je svjedok S.J. naveo on je sa „B.“, razgovora kada se sve završilo i kada su se udaljavali sa lica mjesta, a ne na mjestu događaja pred očevicima navedenog događaja. Ni ovom tvrdnjom branioca koja je očigledno sračunata s ciljem da se dovede u pitanje kredibilitet S.J., pouzdanost svjedočenja S.J. nije dovedena u pitanje.

Svjedok Đ.R. je po mišljenju branioca svjedok koji poništava kazivanje S.J. pa u tom pogledu branilac podsjeća da je svjedok Đ.R. opisujući lice koje je bilo do S.J. ubilo G.R. i C.R., odnosno da je isti čovjek ubio i braću R. i I.K. Pri tome svjedok Đ.R. je opisujući lice koje je lišilo života naprijed navedena lica naveo da je isti imao veliki lanac oko vrata krst Isusa i Gospu i da je bio našaran po licu. Međutim, kada je riječ o svjedoku Đ.R. prvostepeni sud je izvršio ocjenu i analizu i njegovog iskaza u odnosu i na druge dokaze, te zaključio iako navedeni svjedok u svom iskazu iznosi određene različitosti u odnosu na druga svjedočenja, svjedok priča o istom događaju, ali usled stresne situacije događaja u kojem se našao i bio životno ugrožen, sud utvrđuje da su postojale određene devijacije i nelogičnosti u iskazu Đ.R. To se odnosi na dio iskaza u kojem tvrdi da je taj koji je ubio G.R. i C.R. i I.K. na sebi imao lanac, krst i Gospu, te da takva tvrdnja nije ni logična, jer svi drugi svjedoci koji su opisali lice koje je pucalo u G.R. i C.R. nisu tako izjavili, nego su bili saglasni da je to lice imalo traku oko glave, a niko nije spomenuo lanac i krst. S tim u svezi ne može se prihvatiti kao argumentovana tvrdnja branioca da se kroz svjedočenje Đ.R. praktično poništava svjedočenje S.J. u pogledu čijeg kredibiliteta se odnosi pretežni dio žalbe branioca optuženog, s očiglednom namjerom da se ključni svjedok navedenog događaja S.J. diskredituje, kako bi se pouzdanost njegovog svjedočenja dovelo u pitanje, a samim tim i činjenično utvrđenje do kojeg je došao prvostepeni sud.

Tačno je da je svjedok Đ.R. između ostalog potvrdio da je jedno lice pobilo svu trojicu tj. i braću R. i I.K., kao što i branilac navodi u žalbi, te je takođe nesporno da je prvostepeni sud zaključio da u pogledu iskaza svjedoka Đ.R. ima određenih devijacija u njegovom kazivanju, a što je kako branilac ističe neprihvatljivo.

Prvostepeni sud je izvršio ocjenu i pouzdanost svjedočenja svjedoka Đ.R., tako da ovaj sud nakon što je preispitao navode žalbe i svjedočenje Đ.R. u potpunosti prihvatio stav prvostepenog suda u pogledu pouzdanosti onoga što je svjedok rekao u dijelu kojim je opisivao lice koje je lišilo života braću R. U tom dijelu i ovaj sud uočava razlike i nelogičnosti u njegovom kazivanju u odnosu na druge svjedoke koji su opisivali lice koje je pucalo u G.R. i C.R., jer nijedan svjedok nije naveo da je na istom primijetio lanac, krst, Isusa i Gospu, kao što je to u svom iskazu opisivao Đ.R. Svakako se radi o nelogičnostima i neuvjerljivosti u tom dijelu svjedočenja svjedoka Đ.R., imajući prije svega u vidu da se radilo o tragičnom i stresnom događaju u kojem se našao i Đ.R., kada su bili u pitanju njegov život i život njegove porodice, pa očigledan strah i tragičnost događaja mogu biti opravdanje za određene nelogičnosti u njegovom kazivanju, a po ocjeni ovog suda nikako namjera da svjedok kaže nešto što ne bi odgovaralo istini.

Svjedok N.R. koja je takođe saslušana tokom dokaznog postupka, a na čiji iskaz se branilac poziva u žalbi je potvrdila da su navedene prilike u momentu kada je vojska prišla ubili su C.R., G.R., a potom su ubili i I.K. S tim vojnicima što su ubijali je bio i njihov komšija koji nije pucao, a to je bio K. sin, odnosno S.J., te je potvrdila da je jedan isti vojnik ubio svu trojicu, a drugi vojnik ih ovjerio. Potom kao u prethodnom slučaju branilac zaključuje da ni svjedok N.R. nije potvrdila svjedočenje S.J. Pri tome iako branilac krajnje selektivno i parcijalno navodi dijelove iskaza saslušanih svjedoka, branilac ne konkretizuje šta je to navedeni svjedok izjavila suprotno onome što je rekao S.J., pa da bi se na pouzdanost svjedočenja S.J. mogao staviti znak pitanja, a u kom pravcu je i najveći dio žalbe branioca u namjeri diskreditacije svjedoka S.J.

Za svjedoka H.A. branilac smatra da je takođe svjedok koji ne potvrđuje navode S.J., pri tome iz cijelog konteksta iskaza navedenog svjedoka ukazuje na par segmenata. Svjedok je potvrdila da su navedene prilike ubijeni braća G.R. i C.R., međutim svjedok nije ništa izjavila što bi bilo u suprotnosti sa onim što je izjavio svjedok S.J. U odnosu na svjedoka S.J. svjedok H.A. je prezentovala ono što je njoj poznato u vezi navedenog događaja, tokom kojeg su bili ugroženi i njen život i život njene porodice, kako je to svjedok opisala. S tim u vezi, ako svjedok nije tokom svog kazivanja ispričala neke detalje na koje je ukazao svjedok S.J., to ni u kom slučaju ne znači da svjedok S.J. nije govorio istinu tokom svog svjedočenja.

Svjedok H.A. je u jednom dijelu svog svjedočenja spomenula da je majka ubijenih G.R. i C.R. njoj rekla da je njene sinove ubio N.G. sa U. Međutim, svjedok H.A. je takođe izjavila da ona N.G. poznaje od prije rata, zna i da ga nije tu vidjela kada se desio navedeni događaj, tako da N.G. nije sigurno taj koji je pucao u braću R., pri tome opisujući ovog vojnika koji je ubijao da je imao traku na glavi. Taj dio iskaza, odnosno kazivanje majke ubijenih G.R. i C.R., M.R. koji je spominjala svjedoku H.A. branilac pokušava dovesti u vezu sa iskazom gdje je Đ.R. izjavio da taj koji je ubio G.R. i C.R. imao na vratu krst Isusa Hrista, na taj način očigledno pokušavajući da ukaže na nekog drugog kao izvršioca navedenog krivičnog djela, a i da na taj način dovede u pitanje pouzdanost svjedočenja S.J., kao i pravilnost činjeničnog utvrđenja do kojeg je došao prvostepeni sud.

Nadalje kada je u pitanju iskaz svjedoka H.A. ista je prema svom sjećanju dala opis lica koje je ubilo G.R. i C.R., navodeći između ostalog, što i branilac navodi u žalbi, da je bio visok 175 do 178 cm, kojeg je drugi oslovio sa A. ili S., tako da ona ne

može da se sjeti koje je od dva imena, međutim i sve to što je svjedok izjavila nije u suprotnosti sa onim što je izjavio svjedok S.J.

U postupku utvrđivanja činjeničnog stanja predmet analize i ocjene od strane prvostepenog suda bio je i borbeni izvještaj koji je sačinio Š.P., kao komandir pete čete kojoj je pripadao i optuženi S.P. od 16.09.1992. godine, iz kojeg proizilazi da je navedena četa učestvovala u ratnim dejstvima u reonu Bukvika, kao dokaz D 29 Tužilaštva. Iz navedenog izvještaja proizilazi da su 15.09.1992. godine zarobili više lica, te da je bilo i mrtvih. S tim u vezi, prigovor branioca na dio obrazloženja odluke gdje je prvostepeni sud analizirao naprijed navedeni dokaz, ni na koji način se ne dovodi u pitanje navedeni stav prvostepenog suda u pogledu tog dokaza.

Kada je u pitanju svjedočenje Š.P. kao i saboraca optuženog S.P., kao i sam iskaz optuženog u svojstvu svjedoka, istima prvostepeni sud nije poklonio vjeru, jer je težište navedenih svjedočenja bilo usmjereno na tome da optuženi nije bio na mjestu gdje su lišeni života braća G.R. i C.R. ni I.K. Navedena svjedočenja je prvostepeni sud cijenio kao prijateljska u odnosu na optuženog, budući da se radi o saborcima, a što u potpunosti prihvata i ovaj sud. O svemu tome prvostepeni sud je na stranama 19. i 20. odluke dao valjane razloge, pri tome ukazujući i na nelogičnosti iskaza navedenih svjedoka, koji su praktično potencirali na tome da su se kretali lijevom stranom, a ne tamo gdje su braća R. i I.K. lišeni života, da nije bilo pucanja, a da su za ubistva čuli tek kasnije ili da čak nisu ni čuli da je bilo tom prilikom ubistava, što je i po ocjeni ovog suda nelogično, kao što je to i prvostepeni sud zaključio. Navedene tvrdnje svjedoka su u suprotnosti sa naprijed navedenim izvještajem, koji je podnio Š.P. kao komandir pete čete prvog bataljona, kao što je pravilno zaključio i prvostepeni sud u dijelu odluke kada je analizirao navedeni dokaz, odnosno na strani 23. pod tačkom 44. odluke.

Kao što i branilac navodi, uz žalbu, na prvostepenu presudu dostavljena je Naredba o obustavi istrage Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj T 20 o KTRZ 000 8535 14 protiv S.P. zvani „B.“ zbog nepostojanja dovoljno dokaza za osnov ili osnovanu sumnju da su počinili ili mogli počiniti krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175. u vezi sa članom 180. stav 1. i 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine. Iako je branilac i tokom dokaznog postupka spominjao navedenu naredbu koju naziva rješenjem, istu je tek dostavio, kao što i sam navodi, a što i proizilazi iz stanja u spisu, uz žalbu. Na ovom mjestu nužno je podsjetiti na sadržaj odredbe člana 295. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine koji propisuje da se u žalbi mogu iznositi nove činjenice i novi dokazi koji i pored dužne pažnje i opreza nisu mogli biti predstavljeni na glavnom pretresu. Žalilac je dužan da navede razloge zašto ih ranije nije iznio. Imajući u vidu sadržaj navedene odredbe Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ovaj sud zaključuje da branilac nije postupio na navedeni način nego je samo dostavio navedenu Naredbu na koju se u žalbi poziva na više mjesta, a što je činio i tokom glavnog pretresa. Međutim, ovaj sud će se ipak na istu osvrnuti i na navode koje branilac na te okolnosti ističe u žalbi. Kao što je već rečeno, istraga protiv navedenih lica je Naredbom obustavljena zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika. Na strani 24. pod tačkom 45. obrazloženja odluke, analizirajući završnu riječ odbrane prvostepeni sud se dotakao navedenog dokaza podsjećajući da vijeću nije bio na raspolaganju navedeni dokaz niti ga je odbrana uložila u dokazni materijal, pa je imajući u vidu svjedočenje svjedoka D.S. te činjenicu da je pred Sudom Bosne i Hercegovine jedno lice osuđeno po komadnoj odgovornosti

za ubistvo tri ranjenika navelo je sud na zaključak da je protiv optuženog obustavljen postupak u vezi događaja za ubistvo tri ranjenika. Međutim, takva činjenica na koju branilac ukazuje, po ocjeni ovog suda, ne dovodi u pitanje pravilnost činjeničnog utvrđenja, ni pravilnost odluke koju je donio. Navedenu Naredbu o obustavi istrage od 30.04.2021. godine ovaj sud ne smatra dokazom koji bi uticao na pravilnost bilo koje utvrđene činjenice kada je u pitanju krivica optuženog S.P.

Neosnovano se žalbom branioca žele razlozi zbog kojih je Naredbom Tužilaštva Bosne i Hercegovine, od 30.04.2021. godine, obustavljena istraga protiv S.P. zvani „B.“ predstaviti kao odlučna činjenica, te da je istu prvostepeni sud pogrešno utvrdio. Iz Naredbe o obustavi istrage koja se u žalbi pogrešno naziva rješenjem o obustavi istrage se vidi da se protiv S.P. obustavlja istraga zbog nepostojanja dovoljnih dokaza za osnov ili osnovanu sumnju da je počinio krivično djelo Ratni zločin proti ratnih zarobljenika iz člana 175. u vezi sa članom 180. stav 1. i 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine. Naime, radi se o ovlašćenjima tužioca da obustavi istragu na osnovu člana 224. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine kada nema dovoljno dokaza da je osumnjičeni počinio krivično djelo. Istim članom, stavom 3. propisano je da tužilac u slučajevima iz tačke 1. tačke c. i tačke e. ovog člana može ponovo otvoriti istragu ako se dobiju nove činjenice i okolnosti koje ukazuju da postoje osnovi sumnje da je osumnjičeni počinio krivično djelo. Isto zakonsko rješenje predviđa i član 224. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Kao što proizilazi iz naprijed pomenutih zakonskih odredbi iako je obustavio istragu tužilac je imao mogućnost da istu ponovo otvori kao što je očigledno bilo u konkretnom slučaju. Činjenica da je u jednom dijelu obrazloženja pod tačkom 45. na strani 24. odluke prvostepeni sud zaključio da je istraga protiv optuženog obustavljena zbog događaja za ubistvo tri ranjenika, apsolutno ne utiče na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, niti je imala bilo kakvu posledicu na odluku koja je donesena, a u kom pravcu se žalbom branioca neuvjerljivo želi ukazati i navedenu tvrdnju podvesti pod pogrešno utvrđeno činjenično stanje kao žalbeni osnov. Da bi se radilo o pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju iz člana 299. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, neophodno je da sud neku odlučnu činjenicu pogrešno utvrdi, što se ne može smatrati da se desilo u konkretnom predmetu. Nadalje ovaj sud podsjeća da se navedena Naredba o obustavi istrage Tužilaštva Bosne i Hercegovine od 30.04.2021. godine nije mogla smatrati smetnjom za dalje vođenje postupka ni eventualno presuđenom stvari „*res judicata*“ i na isto primijeniti odredbu člana 4. „*ne bis in idem*“ iz Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, po kojoj niko ne može biti ponovo suđen za djelo za koje je već suđen i za koje je donesena pravosnažna sudska odluka. S tim u vezi, navedeni prigovor branioca kojim se želi stvoriti uvjerenje da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio odlučnu činjenicu, nije se mogao od strane ovog suda prihvatiti kao argumentovan. Ovaj sud primjećuje da branilac u žalbi ne daje nikakvo obrazloženje zašto razlozi iz Naredbe o obustavi istrage predstavljaju odlučnu činjenicu, na koji način bi uticalo na tok postupka i šta je za posledicu imao već spominjani zaključak prvostepenog suda o obustavi istrage protiv optuženog, o čemu govori na strani 24. pod tačkom 45. obrazloženja.

Da se radi o odlučnoj činjenici kao što se žalbom tvrdi sigurno je da bi navedenu Naredbu o obustavi istrage kao dokaz dostavili tokom dokaznog postupka, a ne istu dostavljali uz žalbu suprotno odredbi člana 295. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koji je omogućavao ovom sudu da navedenu Naredbu uopšte ne razmatra, ali kako je ovaj sud smatrao da načelo

pravičnosti postupka to zahtijeva, ipak je našao prostora da iznese svoj stav i u pogledu navedene Naredbe o obustavi istrage.

S tim u vezi ne može se prihvatiti prigovor da je počinjena bitna povreda odredba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tvrdeći da prvostepeni sud nije dao prave razloge u pogledu Naredbe o obustavi istrage.

Prvostepeni sud je odbio prijedlog branioca da se tokom dokaznog postupka kao svjedoci suoče F.F. i S.J., o čemu je dao razloge na strani 3. pod tačkom 5. obrazloženja odluke. Međutim branilac u žalbi osporava te navode i obrazloženje prvostepenog suda, tvrdeći da je sud u povodu navedenog prijedloga obavijestio prisutne da će se o tome odlučiti naknadno, odnosno da tada nije odbijen njihov prijedlog. S tim u vezi predložio je, odnosno zamolio sud da se na javnoj sjednici presluša taj dio tonskog zapisa sa glavnog pretresa radi utvrđivanja stvarnog stanja kako se situacija na tom ročištu odvijala. Na javnoj sjednici ovog suda održanoj dana 19.01.2026. godine, branilac je između ostalog izjavio da odustaje od navedenog prijedloga da se sasluša taj dio tonskog zapisa i da prepušta na ocjenu sudu. Sud je preslušao taj dio tonskog zapisa sa glavnog ročišta od 22.08.2024. godine vremenski interval 12,09,44 kada je prvostepeni sud nastavio glavni pretres nakon prethodnog konsultovanja vijeća u pogledu prijedloga da se suoče navedeni svjedoci, pa je prisutne predsjednik vijeća obavijestio da je vijeće odlučilo da neće u ovom momentu vršiti suočenje predloženih svjedoka i da je vijeće odlučilo da sagleda cjelinu dokaza koju optužba izvede, te da će tada čuti ovaj prijedlog odbrane, jer će tada biti u mogućnosti da se donese odluka sa svim ostalim dokazima. Međutim, tokom trajanja glavnog pretresa kada su izvedeni dokazi tužioca branilac ni optuženi nisu predložili da se ponovo suoče navedeni svjedoci, a što su svakako mogli da učine nakon što su izvedeni svi dokazi u kom kontekstu je i bilo odlučeno. S tim u vezi proizilazi da je prvostepeni sud odbio prijedlog odbrane za suočenje navedenih svjedoka i da će moći to da predlože nakon što se izvedu svi dokazi, naravno ako za tim bude potrebe, pa postupanje suda nije bilo u suprotnosti sa Zakonom o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Ovaj sud smatra da prvostepeni sud nije počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje se žalbom branioca neosnovano ukazivalo, te da činjenično stanje nije pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Naime, sve pravnorelevantne i odlučne činjenice na kojima je prvostepeni sud zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog za radnje opisane u izreci presude, sud je utvrdio pravilno, potpuno, pravilnom i detaljnom analizom svih dokaza, nakon čega je utvrdio da je optuženi kao saizvršilac počinio krivično djelo u vrijeme i na način opisan u izreci presude i oglasio ga krivim. O svim razlozima kojima se rukovodio prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja i zaključcima izvedenim na osnovu toga sud je dao potpune i jasne razloge, tako da presuda sadrži sve nužne elemente propisane članom 290. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa se žalbeni prigovori branioca u pogledu bitne povrede krivičnog postupka kao i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, nisu mogli prihvatiti kao osnovani.

Budući da je žalba branioca optuženog podnesena i zbog odluka o kazni, ovaj sud je preispitao prvostepenu odluku i u tom dijelu sa aspekata prigovora koji su u žalbi na te okolnosti navedeni, pa je utvrdio da žalba nije osnovana ni u pogledu tog žalbenog osnova. Na te okolnosti branilac u žalbi navodi olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje je sud cijenio prilikom odlučivanja o kazni koju će izreći. Potom navodi

da neke otežavajuće okolnosti koje je sud imao u vidu i to otežavajuću okolnost da je djelo izvršeno iz osvetoljubivih motiva, po ocjeni branioca je neprihvatljivo. Međutim, iz utvrđenih činjenica proizilazi da neposredno prije nego što su braća R. lišeni života da im se optuženi obratio tvrdnjama kao i što je sud naveo, „vi ste ratovali protiv nas“, te takođe da je bilo poginulih saboraca, očigledno ukazuje na motiv koji je i prvostepeni sud pravilno utvrdio. Nije bilo mjesta za izricanje blaže kazne kao što se žalbom tvrdi jer ista ne bi bila adekvatna ni težini počinjenog krivičnog djela i posledicama istih u vidu smrti dva lica, tako da se po ocjeni ovog suda pravilno prvostepeni sud opredijelio za kaznu zatvora u trajanju od osam godina, a o čemu je već bilo riječi o prednjem dijelu ove odluke, kada je razmatrana žalba tužioca u dijelu koji se odnosi na krivičnopravnu sankciju. Budući da je izostala uvjerljiva argumentacija koja bi ukazala da je kazna koja je izrečena optuženom prestroga ovaj sud je zaključio da žalba nije osnovan ni u tom pogledu.

ŽALBA OPTUŽENOG S.P.

Preispitujući žalbu koju je podnio optuženi i razloge u istoj, ovaj sud je zaključio da je žalba neosnovana, jer sve navedeno u istoj na argumentovan način ne potvrđuje navode žalbe, a ni ozbiljno ukazuje da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke načinio navedene propuste.

Iako optuženi u žalbi naglašava da istu podnosi zbog svih zakonom predviđenih zakonskih osnova, jer smatra da je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, iz sadržaja žalbe proizilazi da žalbom želi ukazati da je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje i da se žalba sadržajno odnosi na negiranje krivice za počinjeno krivično djelo.

Optuženi u žalbi prvobitno ističe da je izložen dvostrukom krivičnom gonjenju, jer je jedna istraga protiv njega koju je vodilo Tužilaštvo Bosne i Hercegovine obustavljena i to radi se o događaju koji je opisan u optužnici Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, vezano za ubistvo braće G.R. i C.R., odnosno da je istraga obustavljena, jer nije postojalo dovoljno dokaza za osnovanu sumnju protiv njega. Već je u ovoj odluci bilo riječi o navedenoj Naredbi o obustavi istrage Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj T 20 KTRZ 0008535 14 od 30.04.2021. godine na koju se u žalbi optuženi poziva pogrešno rješenjem. Nesporno je da iz navedene naredbe proizilazi da je protiv optuženog S.P. zvanog „B.“ obustavljena istraga za ubistvo G.R. i C.R. zbog nepostojanja dovoljno dokaza za osnov ili osnovanu sumnju da je počinio krivično djelo Ratni zločin proti ratnih zarobljenika iz člana 175. u vezi sa članom 180. stav 1. i 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine. Po ocjeni ovog suda ne radi se o dvostrukom krivičnom gonjenju protiv optuženog jer se Naredba o obustavi istrage ne može smatrati pravosnažnom sudskom odlukom koja bi eventualno otvorila primjenu člana 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine „*ne bis in idem*“, po kojoj niko ne može biti ponovo suđen za djelo za koje je već bio suđen i za koje je donesena pravosnažna sudska odluka. Zbog toga se ne može ni prihvatiti navedeni prigovor optuženog o dvostrukom krivičnom gonjenju iz kog razloga očigledno i navedenu naredbu naziva rješenjem, a o čemu je već bilo govora u prednjem dijelu ove odluke.

U žalbi se nadalje poziva na iskaz komandanta bataljona M.Đ. u namjeri da dokaže da nije bio na mjestu ubistva braće R. tvrdeći da se V četa kojoj je pripadao kretala lijevim krilom i da praktično optuženi nema veze sa desnom stranom gdje je

označeno mjesto gdje se dogodilo ubistvo braće R. Navedena tvrdnja optuženog je neuvjerljiva kao i navodi svjedoka koji su saslušani na prijedlog odbrane, a koji su potencirali na tome da su se navedenog događaja, to jest kada su ubijeni braća R. kretali lijevom stranom puta prema Bukviku, s očiglednom namjerom da uvjere sud da ni optuženi S.P. nije bio na mjestu gdje se ubistvo braće R. desilo. U pogledu tih tvrdnji prvostepeni sud je na strani 19. i 20. iznio argumentaciju zašto nije prihvatio navedena svjedočenja, a koja su i po ocjeni ovog suda u suprotnosti sa iskazima drugih svjedoka Tužilaštva, prije svega iskazom S.J. koji je neposredno bio pored S.P. kada je lišio života braću R.

Kada je u pitanju iskaz svjedoka S.J. čijem svjedočenju je prvostepeni sud s razlogom poklonio vjeru isti je u svom iskazu od 08.04.2011. godine, na šta i optuženi podsjeća u žalbi, naveo da su prilikom akcije na Bukvik sa njim bili i F.F., M.M., Z.M.1, da ih je bilo četvoro, petoro, što očigledno ukazuje da su tom prilikom bili prisutni i pripadnici HVO Hrvatske nacionalnosti. O prisustvu pripadnika HVO koji su bili pored S.J., posvjedočio je i svjedok Đ.R. koji je kao što navodi u svom iskazu od 28.10.2004. godine, pored S.J. primijetio i Z.M.1, N.F., I.R., F.F., Z.M.2 i druga lica, a što upravo potvrđuje navode S.J. na te okolnosti.

Prvostepeni sud je podsjetio na iskaze svjedoka Đ.R., H.A., kao i N.R. koji su bili prisutni kada su braća R. lišeni života, odnosno na one informacije koje su svjedoci tokom postupka, istrage i na glavnom pretresu prezentovali sudu. Međutim, optuženi u žalbi navodi šta navedeni svjedoci nisu izjavili, odnosno nisu svjedočili o tome da je neko od prisutnih vojnika povraćao ili da je pričao da su mu u Brčkom ubijeni, majka brat sestra, da su ubijeni i silovani, a to je posvjedočio S.J., kao što i optuženi navodi. O navedenom prigovoru na ove okolnosti ovaj sud je već iznio svoj stav kada je razmatrao žalbu branioca optuženog koji je upravo prigovarao na način na koji to i optuženi u žalbi čini, tako da je već dao odgovor na ovaj prigovor, jer se radi konceptijski o sličnim žalbama branioca optuženog i optuženog. Isti slučaj je i u pogledu prigovora optuženog da je svjedok Đ.R. opisujući lice koje je ubilo braću R. izjavio da je na vratu imalo krst sa Isusom i Gospom, o čemu je i prvostepeni sud u pogledu takvog svjedočenja iznio adekvatan i uvjerljiv stav, a o čemu je u prednjem dijelu ove odluke takođe već bilo govora i o čemu je ovaj sud iznio svoj stav.

Kada je riječ o iskazu svjedoka Đ.R. u dijelu u kojem svjedok opisuje lice koje je ubilo braću R. ni prvostepeni sud nije poklonio vjeru svjedoku jer niko od drugih prisutnih svjedoka nije potvrdio takav opis lica koje je ubilo braću R. Svi ostali svjedoci nemilog događaja kada su opisivali navedeno lice rekli su da je bio niži i da je imao zelenu traku oko glave, kao što je to potvrdio i svjedok S.J. Što se tiče tvrdnje i pozivanje na iskaze svjedoka N.R. i H.A. da je u braću R. pucalo jedno lice, tačno je da su svjedoci tako izjavili međutim, svjedoci nisu mogli da konkretizuju o kojem licu se radi za razliku od S.J., koji je posvjedočio da je braću R. lišio života upravo optuženi, a nije mogao posvjedočiti da je lišio života i I.K. zvanog „K“. Navedeno opet ukazuje da svjedok nije htio da prezentuje sudu činjenice u koje nije siguran. Tokom postupka došlo se do informacije da je H.A. majka braće R., M.R., rekla da je njene sinove ubio N.G. sa U., međutim, svjedok H.A. je demantovala da je navedeni svjedok bio prisutan, jer ga lično poznaje i isključila mogućnost da je N.G. pucao u braću R., a što je između ostalog u skladu sa svjedočenjem svjedoka S.J.

Kada su u pitanju svjedoci saslušani na prijedlog odbrane, odnosno saborci optuženog u pogledu pouzdanosti onoga o čemu su svjedočili, prvostepeni sud je dao

potpune i jasne razloge zbog čega njihovim svjedočenjima nije poklonio vjeru, jer se očigledno radi o namjeri da se optuženom pomogne u postupku kao saborcu, tako da iz navedenih razloga prvostepeni sud nije poklonio vjeru tim svjedocima. Sve navedeno na te okolnosti od strane prvostepenog suda u potpunosti prihvata i ovaj sud, kao pravilnu ocjenu pouzdanosti svjedoka koji su svjedočili na prijedlog odbrane. Nadalje, optuženi se u žalbi poziva na iskaze svjedoka S.O., H.F., N.K., S.Z. i selektivno iz konteksta onoga što su svjedoci izjavili, u žalbi izdvaja u namjeri da dokaže da se nije nalazio na mjestu gdje se desilo ubistvo braće R., te da nisu tada imali pridodatih pripadnika HVO iz Hrvatskog naroda, s očiglednom namjerom da dokaže da ni svjedok S.J. nije bio na mjestu događaja, pa nije mogao ni posvjedočiti šta se tamo dešavalo. Prvostepeni sud je detaljno ukazao na relevantne dijelove iskaza naprijed navedenih saslušanih svjedoka koje i optuženi navodi u žalbi dovodeći u vezu sa drugim dokazima donio pravilnu odluku o njihovoj pouzdanosti, prethodno ukazujući na nelogičnosti u njihovim kazivanjima s očiglednom namjerom da se pomogne optuženom u krivičnom postupku, praktično neuvjerljivo pokušavajući da obezbjeđe alibi optuženom da on nije bio na mjestu gdje su braća R. ubijena.

U obrazloženju odluke prvostepeni sud je ukazao i na relevantne dijelove iskaza koje je optuženi S.P. dao su svojstvu svjedoka, te u pogledu pouzdanosti njegovog svjedočenja kao i svjedoka saslušanih na prijedlog odbrane izveo pravilan zaključak zbog čega im nije poklonio vjeru, a o čemu govori na stranama 18., 19. i 20. obrazloženja odluke. Nadalje optuženi prepričava u žalbi šta je sve izjavio tokom svog svjedočenja uz konstataciju da je govorio istinu, da nije učestvovao u ubistvu braće R. i da je sud izveo pogrešan zaključak. Ne stoji prigovor optuženog da se radi o pogrešnom zaključku prvostepenog suda da je upravo on S.P. lišio života braću R. u vrijeme i na način opisan u izreci presude, jer je sud detaljno obrazložio na osnovu kojih dokaza je utvrdio da je optuženi počinio krivično djelo za koje ga je oglasio krivim.

Takođe u žalbi optuženi spominje iskaz svjedoka D.S. i isti praktično pokušava prilagoditi svojim tvrdnjama da nije bio na mjestu na kome su braća R. lišena života. Isto optuženi pokušava selektivno navodeći dijelove iskaza svjedoka Š.L., pa na kraju zaključuje da ni ovaj svjedok nije potvrdio da je on lišio života braću G.R. i C.R.

Optuženi u žalbi ponovo podsjeća na Naredbu o obustavi istrage Tužilaštva Bosne i Hercegovine od 30.04.2021. godine, koju pogrešno naziva rješenjem i napominje da je protiv njega obustavljena istraga zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 175., u vezi sa članom 180. stav 1. i 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, ali ga je prvostepeni sud osudio za ubistvo braće G.R. i C.R., odnosno da je tim ubistvom počinio Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. Krivičnog zakona SFRJ, pa smatra da je trebao tužilac da dokazuje da se radio civilima, jer su na mjestu gdje su lišeni života braća R. zatečena i druga lica, koja su predala oružje. Kada je u pitanju svojstvo koje su imali braća R., odnosno da li se radi o ratnim zarobljenicima ili civilnim licima, prvostepeni sud je pravilno utvrdio da su G.R. i C.R. u momentu kada su lišeni života bili civilna lica o čemu daje adekvatne razloge na strani 28. pod tačkom 59. obrazloženja. Prvostepeni sud je podsjetio i na član 3. stav 1. IV Ženevske konvencije, da su zaštićena kategorija i lica koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući i pripadnike oružanih snaga, koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu usled bolesti, rana, lišenja slobode ili iz bilo kojeg drugog razloga, odnosno da se prema članu 3. navedene Konvencije pod civilom podrazumijeva lica koje ne učestvuje neposredno u

neprijateljstvima i koje nije pripadnik oružanih snaga, odnosno nije borac. Na osnovu provedenih dokaza je utvrđeno da su se C.R. i G.R. 15.09.1992. godine sa još drugim licima predali pripadnicima Armije BiH, tako što su prethodno istakli bijelu zastavu i da u tom momentu ni na koji način nisu učestvovali u neprijateljstvima, da su tako imali status civilnog lica i da u potpunosti uživaju zaštitu iz člana 3. stav 1. tačka a. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine. Radi se o blanketnoj normi koja štiti navedena lica koje se nije pridržavao optuženi, a što je za posledicu imalo obilježje krivičnog djela za koje je oglašen krivim. Kada su u pitanju obilježja bića krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim prvostepeni sud je u potpunosti ukazao na obilježje krivičnog djela i uslove koji moraju biti ispunjeni da bi se radilo o krivičnom djelu Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. KZ SFRJ, ukazao na povredu Ženevske konvencije kao blanketne norme, o čemu je dao detaljne razloge na stranama od 26. do 29. odluke.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka, a ni činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrdio, kao ni druge propuste na koje se žalbama neosnovano ukazuje, kao ni povrede Krivičnog zakona na štetu optuženog, na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, žalbe tužioca, branioca optuženog i žalbu optuženog odbio je kao neosnovane i potvrdio prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude, a na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

ZAPISNIČAR

Radmila Tomić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Amela Mustafić